

Scinteia tineretului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

VIZITA OFICIALĂ DE PRIETENIE A PREȘEDINTELUI NICOLAE CEAUȘESCU ÎN REGATUL HAȘEMIT AL IORDANIEI

Convorbirile oficiale dintre președintele Nicolae Ceaușescu și regele Hussein Ibn Talal

În cursul dimineții de vineri, la Palatul Basman din Amman au început convorbirile dintre președintele Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, și regele Hussein Ibn Talal al Iordaniei.

La convorbiri participă, din partea română, tovarășii Ion Dincă, prim viceprim-ministru al guvernului, Ștefan Andrei, ministrul afacerilor externe, Ion Stănescu, ministru, șeful Departamentului pentru construcții în străinătate, Ion M. Nicolae, ministru secretar de stat la Ministerul Comerțului Exterior și Cooperării Economice Internaționale, Vasile Pungan, ministru secretar de stat, consilier al președintelui Republicii Socialiste România, Marin Nedelcu, consilier al președintelui Republicii Socialiste România, Andrei Cervencovici, ambasadorul României în Iordanie, Constantin Bostina, secretar personal al președintelui Republicii.

Din partea iordaniană participă printul moștenitor Hassan Ibn Talal, primul ministru, Mudar Badran, șeful Curții regale, Ahmad Al-Lawzi, ministrul Curții regale, Amer Khamash, comandantul șef al forțelor armate iordaniene, general-locotenent Sharif Zeid Bin Shaker, ministrul ad interim al afacerilor externe, Marwan Al-Qasem, ministrul industriei și comerțului, Walid Asfour, președintele Consiliului național al planificării, Hanna Oudeh, ambasadorul Iordaniei la București, Nasir Batayneh.

Regele Hussein a adresat din nou un prietenesc și cordial salut președintelui Nicolae Ceaușescu, exprimându-și convingerea că noul dialog la nivel înalt iordaniano-român va constitui la dezvoltarea și mai accentuată a relațiilor dintre cele două țări și popoare.

Președintele României, Nicolae Ceaușescu, a adresat mulțumiri pentru invitația de a vizita Iordania, pentru primirea călduroasă ce i-a fost rezervată, manifestându-și, la rândul său, satisfacția pentru posibilitatea de a se întâlni cu șeful statului iordanian, apreciind că este în interesul celor două țări și popoare, acțiunea împreună pentru a da un nou impuls colaborării pe multiple planuri, pentru a dezvoltă și întări prietenia româno-iordaniană.

Președintele Nicolae Ceaușescu și regele Hussein Ibn Talal au analizat stadiul conlucrării dintre România și Iordania, au făcut un larg și fructuos schimb de vederi privind perspectivele dezvoltării relațiilor româno-iordaniene. În acest context, cei doi șefi de stat și-au exprimat satisfacția față de evoluția relațiilor dintre România și Iordania, care au cunoscut o continuă dezvoltare, în conformitate cu hotărârile convenite cu prilejul predecesorilor întâlniri la nivel înalt de la București și Amman. Au fost evidențiate, în acest sens, rezultatele pozitive ale colaborării româno-iordaniene pe plan politic, economic, tehnico-științific și cultural, precum și în alte domenii, corespunzător intereselor fundamentale de dezvoltare independentă a celor două țări. Totodată, s-au relevat posibilitățile largi existente în direcția intensificării și diversificării acestei colaborări, în domeniul de interes comun, în avantajul celor două țări și popoare, în interesul cauzei păcii, cooperării și înțelegerii internaționale. Cei doi șefi de stat au convenit noi direcții de colaborare între România și Iordania pe țărini economice — în industrie, transporturi, agricultură, schimburi comerciale — precum și în alte domenii, indicând să se elaboreze și să se inițieze măsurile corespunzătoare care să materializeze posibilitățile existente pentru extinderea și aprofundarea conlucrării multilaterale româno-iordaniene.

De asemenea, în cadrul convorbirilor oficiale dintre cei doi șefi de stat a fost abordată o arie largă de probleme ale vieții internaționale, ale evenimentelor, proceselor și fenomenelor cu care este confruntată lumea contemporană, apreciindu-se că, în situația complexă, doborât de gravă care s-a creat în prezent, este necesar să se facă tot pentru oprirea cursei înarmării, trecerea la măsuri concrete de dezarmare, și, în primul rând, de dezarmare nucleară, și se acționeze pentru reglementarea disputelor dintre state pe cale pașnică, prin tratative, cu preocuparea permanentă pentru instaurarea unui climat de înțelegere, concurență și încredere între popoare, pentru promovarea în viața internațională a unor relații noi, democratice bazate pe respectarea independenței și suveranității fiecărui popor, a dreptului egalității și respectului reciproc, pentru asigurarea păcii și securității internaționale.

Convorbirile s-au desfășurat într-o atmosferă cordială, prietenească de stimă și înțelegere reciprocă.

Președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și regele Hussein al Iordaniei, au continuat, după convorbirile în plen, dialogul la nivel înalt, abordând o serie de probleme de interes comun ale colaborării dintre cele două țări și ale vieții internaționale.

Schimbul de vederi a reliefat preocuparea celor doi șefi de stat pentru actuala evoluție a vieții internaționale, hotărârea țărilor lor de a acționa și a-și aduce contribuția pe această cale în direcția instaurării unui climat de securitate și colaborare în lume, pentru soluționarea pe calea tratativelor a problemelor cu care se confruntă omenirea, pentru lichidarea focarelor de război și tensiune. În acest cadru, o atenție specială a fost acordată situației din Orientul Mijlociu.

De asemenea, au fost abordate în continuare problemele dezvoltării colaborării bilaterale, ale conlucrării celor două țări în viața internațională.

Convorbirile între cei doi șefi de stat s-au desfășurat într-o atmosferă de stimă și înțelegere reciprocă, sub semnul voinței comune de a da un conținut superior, impulsuri rodnice relațiilor româno-iordaniene.

Președintele Nicolae Ceaușescu și regele Hussein Ibn Talal

Președintele Nicolae Ceaușescu și regele Hussein Ibn Talal au analizat stadiul conlucrării dintre România și Iordania, au făcut un larg și fructuos schimb de vederi privind perspectivele dezvoltării relațiilor româno-iordaniene. În acest context, cei doi șefi de stat și-au exprimat satisfacția față de evoluția relațiilor dintre România și Iordania, care au cunoscut o continuă dezvoltare, în conformitate cu hotărârile convenite cu prilejul predecesorilor întâlniri la nivel înalt de la București și Amman. Au fost evidențiate, în acest sens, rezultatele pozitive ale colaborării româno-iordaniene pe plan politic, economic, tehnico-științific și cultural, precum și în alte domenii, corespunzător intereselor fundamentale de dezvoltare independentă a celor două țări. Totodată, s-au relevat posibilitățile largi existente în direcția intensificării și diversificării acestei colaborări, în domeniul de interes comun, în avantajul celor două țări și popoare, în interesul cauzei păcii, cooperării și înțelegerii internaționale. Cei doi șefi de stat au convenit noi direcții de colaborare între România și Iordania pe țărini economice — în industrie, transporturi, agricultură, schimburi comerciale — precum și în alte domenii, indicând să se elaboreze și să se inițieze măsurile corespunzătoare care să materializeze posibilitățile existente pentru extinderea și aprofundarea conlucrării multilaterale româno-iordaniene.

Ceremonia semnării unor importante documente

Vineri seara, au luat sfârșit convorbirile oficiale dintre președintele Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, și regele Hussein Ibn Talal al Iordaniei.

Aprecierile celor doi șefi de stat cu privire la problemele ce au fost examinate în cadrul convorbirilor, înțelegerile la care au ajuns cu acest prilej și-au găsit o largă expresie în Comunicatul Comun adoptat cu privire la vizită — document ce

reliează cu putere însemnătatea deosebită a dialogului la nivel înalt româno-iordanian pentru promovarea tot mai intensă a raporturilor politice, economice și a schimburilor comerciale între Republica Socialistă România și Regatul Hașemit al Iordaniei.

După semnare, cei doi șefi de stat și-au strins cu căldură mâinile, s-au îmbrățișat cu cordialitate.

Erau de față tovarășii Ion

Regele Hussein Ibn Talal al Iordaniei, au făcut un larg și fructuos schimb de vederi privind perspectivele dezvoltării relațiilor româno-iordaniene. În acest context, cei doi șefi de stat și-au exprimat satisfacția față de evoluția relațiilor dintre România și Iordania, care au cunoscut o continuă dezvoltare, în conformitate cu hotărârile convenite cu prilejul predecesorilor întâlniri la nivel înalt de la București și Amman. Au fost evidențiate, în acest sens, rezultatele pozitive ale colaborării româno-iordaniene pe plan politic, economic, tehnico-științific și cultural, precum și în alte domenii, corespunzător intereselor fundamentale de dezvoltare independentă a celor două țări. Totodată, s-au relevat posibilitățile largi existente în direcția intensificării și diversificării acestei colaborări, în domeniul de interes comun, în avantajul celor două țări și popoare, în interesul cauzei păcii, cooperării și înțelegerii internaționale. Cei doi șefi de stat au convenit noi direcții de colaborare între România și Iordania pe țărini economice — în industrie, transporturi, agricultură, schimburi comerciale — precum și în alte domenii, indicând să se elaboreze și să se inițieze măsurile corespunzătoare care să materializeze posibilitățile existente pentru extinderea și aprofundarea conlucrării multilaterale româno-iordaniene.

Regele Hussein Ibn Talal al Iordaniei, au făcut un larg și fructuos schimb de vederi privind perspectivele dezvoltării relațiilor româno-iordaniene. În acest context, cei doi șefi de stat și-au exprimat satisfacția față de evoluția relațiilor dintre România și Iordania, care au cunoscut o continuă dezvoltare, în conformitate cu hotărârile convenite cu prilejul predecesorilor întâlniri la nivel înalt de la București și Amman. Au fost evidențiate, în acest sens, rezultatele pozitive ale colaborării româno-iordaniene pe plan politic, economic, tehnico-științific și cultural, precum și în alte domenii, corespunzător intereselor fundamentale de dezvoltare independentă a celor două țări. Totodată, s-au relevat posibilitățile largi existente în direcția intensificării și diversificării acestei colaborări, în domeniul de interes comun, în avantajul celor două țări și popoare, în interesul cauzei păcii, cooperării și înțelegerii internaționale. Cei doi șefi de stat au convenit noi direcții de colaborare între România și Iordania pe țărini economice — în industrie, transporturi, agricultură, schimburi comerciale — precum și în alte domenii, indicând să se elaboreze și să se inițieze măsurile corespunzătoare care să materializeze posibilitățile existente pentru extinderea și aprofundarea conlucrării multilaterale româno-iordaniene.

Regele Hussein Ibn Talal al Iordaniei, au făcut un larg și fructuos schimb de vederi privind perspectivele dezvoltării relațiilor româno-iordaniene. În acest context, cei doi șefi de stat și-au exprimat satisfacția față de evoluția relațiilor dintre România și Iordania, care au cunoscut o continuă dezvoltare, în conformitate cu hotărârile convenite cu prilejul predecesorilor întâlniri la nivel înalt de la București și Amman. Au fost evidențiate, în acest sens, rezultatele pozitive ale colaborării româno-iordaniene pe plan politic, economic, tehnico-științific și cultural, precum și în alte domenii, corespunzător intereselor fundamentale de dezvoltare independentă a celor două țări. Totodată, s-au relevat posibilitățile largi existente în direcția intensificării și diversificării acestei colaborări, în domeniul de interes comun, în avantajul celor două țări și popoare, în interesul cauzei păcii, cooperării și înțelegerii internaționale. Cei doi șefi de stat au convenit noi direcții de colaborare între România și Iordania pe țărini economice — în industrie, transporturi, agricultură, schimburi comerciale — precum și în alte domenii, indicând să se elaboreze și să se inițieze măsurile corespunzătoare care să materializeze posibilitățile existente pentru extinderea și aprofundarea conlucrării multilaterale româno-iordaniene.

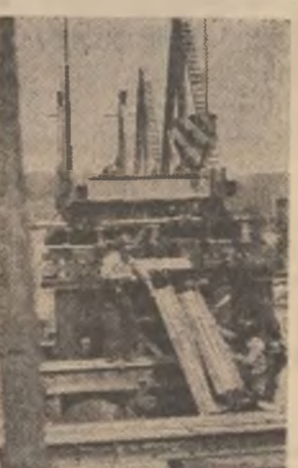

Din fondul de aur al gândirii revoluționare, al operei tovarășului Nicolae Ceaușescu
Noua calitate a muncii, creșterea competenței și competitivității ei — obiectiv strategic al noii etape de dezvoltare multilaterală a patriei
„În actuala etapă de dezvoltare a societății socialiste, trebuie să facem totul pentru a produce cât mai mult, cât mai bine, la o calitate cât mai înaltă, cu cheltuieli cât mai mici, să asigurăm creșterea continuă a eficienței, a producției nete, a veniului național — baza progresului și a creșterii bunăstării poporului.”
NICOLAE CEAUȘESCU

Se vorbește mult și cu totul justificat de noua calitate în dezvoltarea multilaterală a societății noastre. Socialismul își dezvoltă capacitatea de evoluție și o valorifică în mod creator, inovator, creșterea și perfecționarea permanentă a mijloacelor de producție și modalitățile de atingere a scopului său strategic. Generozitatea și forța de mobilizare ale obiectivelor societății noastre socialiste impun cu tărie efortul, larg și programat desfășurat, de antrenare a tuturor mijloacelor materiale și umane, a resurselor în toată varietatea lor, în marea construcție. Desigur, această operă nu poate și nici nu ar trebui să se desfășoare în orice fel, cu pierderi cantitative cât de mici și scăderi calitative irecuperabile. Pornind de la contextul istoric în care socialismul în țara noastră și-a început existența și dezvoltarea, în condițiile unei moșteniri economico-materiale precare, s-a înțeles că singura modalitate de înfăptuire a programului său era depășirea acestei situații, crearea prin forțe proprii a unei economii naționale moderne, cu o bază tehnico-materială capabilă de înaltă performanță, de valorificare competentă și competitivă a muncii sociale. Aducând cu sine revoluția relațiilor de producție, crearea pentru prima dată în istorie a unui sistem de relații strânse de exploatare și aspirare a omului și a societății, câștigând, deci, marea bătălie pe care de-a marea istoriei a purtat-o cei asupriți și oprimați, cei care făcuseră și pină a-tunci istoria, dar care de acum urmasii să o facă așa cum și-o doresc, socialismul deschis totodată și o bătălie cu sine, probându-și, în ciuda vicisitudinilor unei acumulări minore, capacitatea istorică de a croa și forțele de producție cerute de scopul său strategic.

IN ACEST NUMĂR

Pe magistrala feroviară
Rm. Vilcea —
Curtea de Argeș
OAMENI CARE CONSTRUIESC UN NOU TRASEU AL EROISMULUI

Tineretul României dorește pacea!

ZIUA PIONIERULUI

Ca în fiecare an, Ziua pionierului marchează debutul marilor acțiuni ale vacanței. Cei peste 2.600.000 de pionieri ai patriei s-au pregătit s-o împlinesc cu bilanțul rodnic al muncii lor de un an la muncă, multe năde și numeroase premii ce încununază activitatea științifică, artistică și sportivă, valori apreciate obținute în muncă. Prin aceste rezultate, de la un an la altul însemnată pionierii înțeleg și mulțumesc pentru grija cu care le este ocrotită copilăria, pentru condițiile deosebite de viață și de înabătură pe care le au.

MONICA PRIVILJINSCHI
(Continuare în pag. a V-a)

Pe magistrala feroviară Rm. Vilcea — Curtea de Argeș

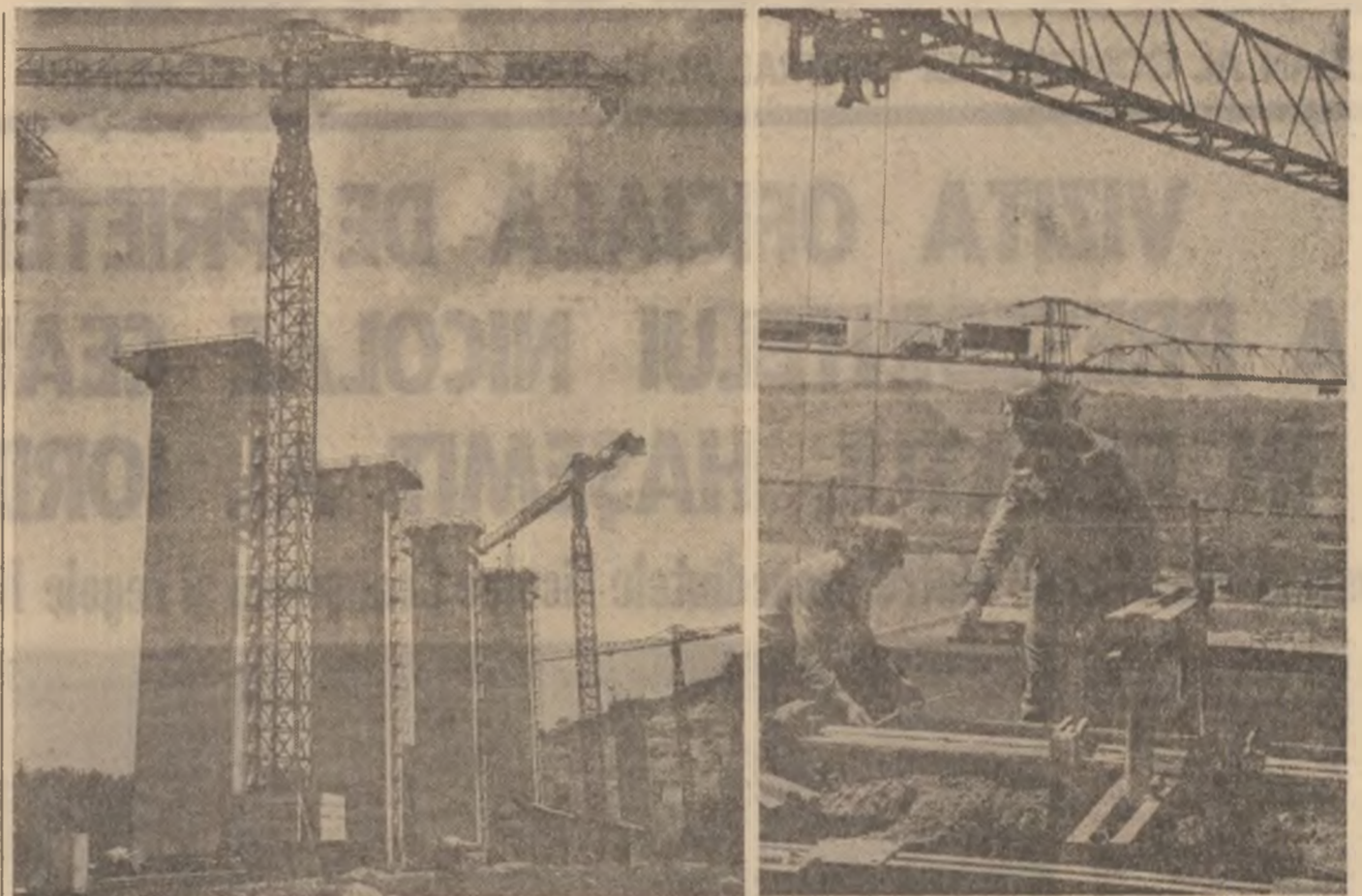
OAMENI CARE CONSTRUIESC UN NOU TRASEU AL EROISMULUI

Un om din Suharău-Dorohoi se apropie de ghișeu, țării și cere: „Un bilet de la Schitu Matei”. Cel de la ghișeu, gest reflex, duce automat mina către raftul cu bilete etajate, dar în aceeași secundă brațul rămâne suspendat în aer. Întoarce capul și-l măsoră încă o dată, mai bine, pe cel de dincolo de coperta de sticlă a ferăstrucii. Nu, omul este ci! se poate de pasnic, de normal — și nici nu miroase a ceva... prună stoarsă. Iși dă cu un bormărc sapca rosie de cerșer pe spate — sapca slujită în credința de trezeci și ceva de ani de zile țării se scarpină din rădăcina rădăcina celorva fire de păr, cite l-au mai rămas în cap, apoi adaugă, vorbind parcă singur: „Schitu Matei”, zici? Parec n-am auzit de stația asta — și le știu, zău, aproape pe toate pe de rost. Poate Schitu Golești?”. Dar

celălalt îl liniștește: „Vezi, bre, că-l pe linia nouă Râmnicu Vilcea—Curtea de Argeș, mai exact, între Goranu și Vilcele”, „Ești sigur, omule?” — nu se lasă ispitit cerșerul. „Apoi, dacă eu am construit-o! Cum să nu fiu sigur, că doar din mințile mele a ieșit!” — vine prompt răspunsul. Biruit, omul cu sapca roșie, răsfioște întrigrurat Mersul trenurilor, schimbat cu puțin zile înainte, și zice: „Așa-i, E trecută în Mers, dar bilet tot n-am. Îți dau pînă la cea mai apropiată stație. Este același preț. Nu ne-au scos încă bilete cu Schitu Matei”. Și-n vreme ce compotează micul dreptunghi de carton, murmură mai mult pentru sine: „Iaca, omule, ca să vezi. Și să n-ai bilete. Apoi, că și cerșerul ăsta al nostru mai are cite o scăpare”.

„Ne aflăm, stimate cititor, în vara anului 1985, la puțin zile de la darea în folosință a căii ferate Rm. Vilcea—Vilcele, o veche dorință a românilor și o performanță în industria națională de profil. Omul de la ghișeu din Dorohoi nu este o invenție... publicistică și el va putea fi descoperit pe parcursul reportajului: este un constructor, care pur și simplu se întorcea pe santier după concediul de odihnă petrecut acasă, în satul natal.

Dar să revenim în actualitatea faptelor, în actualitatea veri anului 1982. Și să coborim pe această, deocamdată imaginată, cale ferată. Să descindem deci în forțata acestui uriaș santier, cu intenția de a-l lua temperatura specifică — în citiva din punctele fierbinți ale muncii și vieții sale diurne.

Cum arată această „cirtă” de generația a III-a, să rezumăm în continuare reportajul. Este vorba de un agregat alidoma unui miriapod uriaș, cu „pasul” de un metru, izbutind să facă doi asemenea pași într-o zi, ceea ce înseamnă o productivitate de zile mari. În față — mai exact spus, în față — are o cupă rotitoare de excavator, care ceea ce „adună” scormionit muntele, răstoarnă pe o bandă transportoare — de aici, într-un buncăr, apoi în vagonet, iar acesta, pe sine — două rinduri de sine, două garnituri de vagonet — afară.

„Cirtă” mai are însă o calitate: în urma ei, tunelul rămâne finisat, rata să îmbrățișeze trenul. Niste bolțari

an, cu scoaterea din producție. Ați văzut multe filme? — îl întreb. „N-am prea avut timp — răspunde — practic stăm eu cit pentru doi, dar rămăseam în urmă cu teoria. Așa că...”. Așa că Ion Ungureanu a renunțat la filme ori alte plăceri — iar Capitala, să recunoaștem, tenează l — în favoarea pregătirii sale muncitorești. Este un sacrificiu tăcut, asumat conștient, ca cei ce-și petrec zile în șir în noaptea tunelului — ori viața într-o colonie.

După anul de școală a revenit, maestrul, la Argeș. Exact la tunelul Gîbei a revenit. Și nu oricum, un oarecare mecanic de utilaj, acolo. A revenit să sef mecanic peste scutul mecanizat de săpat tunel, „dirijorul” nr. 1 al uriașei „cirtă miriapod”. El răspunde de tot

ce înseamnă parte metalică, mecanică și funcționalitate la scut. Iar scutul este în întregime metalic, 400 (patru sute) tone de metal în continuă, neostoiită mișcare. Patru sute tone de metal, în angrenaje complexe și subtile, care lucrează hidrolic, fără zgomot, fără poluare, dirijate de tablouri de comandă automate. Iată de ce, pentru calitatea de a stăpîni toată această neostoiită mișcare, colegii de muncă l-au poreclit pe Ion Ungureanu un tinăr de 400 tone aur, convertind în cel mai pretios metal greutarea complexului aflat în răspunderea sa.

„Frumoasă poreclă, să recunoaștem. O poreclă schimbă — în muncă și în numele muncii — în cel mai frumoasă renume muncitoresc.

Puțină geografie

Pe drumul de costișe ce duce la... Vilcele, altfel decît în binecunoscutele versuri ale poetului, munca pentru țară și-a instalat una din tabelele sale temeinice, de mare forță și de puternică rezonanță. Aici, altfel decît în Vasiluul poetului Alecsandri, costișele sînt deaurate în toată regula, cu piscuri nise de păduri de brad, cu groltoșuri repezi și văi amelițoare — o plăcere rară să le străbăți în tină cu piciorul, o mare performanță tehnică să le străpungi cu o cale ferată. Distanța în sine — cîteva bune zeci de kilometri — nu spune mare lucru. Dar construcția unei asemenea căi ferate presupune neapărat un rafinament profesional și tehnic de talie mondială. Dealtfel, aici se testează soluții, utilaje, tehnologii — multe în premieră națională, și nu doar națională. Concret: viitorul drum de fier va avea următorul traseu: de la Vilcele, haltă pe linia ferată Pitești—Curtea de Argeș, drumul va tăia Argeșul (drept pentru care se construiește un pod special peste riu) și va poposi într-o primă stație — Tutana. Va străpunge apoi tunelul Ploștină, continuîndu-și drumul pe o linie nouă, prin Schitu Matei. Următorul viaductul Topolog, unul din cele mai mari din țară: cu 40 de deschideri de cite 30 de metri — o lungime totală de 1.320 metri. Practic, acest viaduct va traversa comuna Cio-

Niciodată nu mergi singur la drum

Niciodată nu mergi singur la drum” — imi răspunsesse astfel dulgherul Vasile Ghinută, coborît din Dolhasca Sucevei ca să scuture de lumină apele Oitului. Incopuse, ca și alții întîlniți aici, în colonia Ciofringeni, cu Bicazul. Cum ați plecat la Bicaz? — îl întreb eu. „Cu niște oameni din sat” — răspunde el. Totdeauna cu niște oameni? — întreb. „Niciodată nu mergi singur la drum” — răspunde, și începe să-mi spună o poveste frumoasă despre o lucrare mare, unde auzise el că se ciștigă bani cu sacul. „Eram după seceră — argumenta el — după foame, și aveam nevoie de bani”. Apoi, ca-n poveste, zice că n-a avut nevoie de sac, i-a ajuns și buzunarul. Ceea ce aș vrea însă să reținem este faptul că oamenii acestia, constructorii de început, au plecat totdeauna prin țară cu alți oameni, apropiați lor, îndobîzîți conștienți. Obiceiul l-am verificat încă o dată aici, pe Argeș. Eugen Mihalache a pornit către țară, către orizonturile el de muncă și creație, din Suharău-Dorohoi. Și ca să nu se ducă în țară „cu miințele goale” — zimbăște astăzi pischer — a luat cu sine niște conștienți, miini la fel de puternice, de poticoase de muncă asemenea alor sale. S-a însoțit deci cu Ion Purice, cu Ilie Alilenei, cu Ilie Sandu și

Cea mai simplă adresă: colonia muncitorească

Se numește Nicolae Procop și este șeful Santerului 83 tunele. Nu, n-a urmat Construcțiile; nici Căi ferate — desi este unul dintre cei mai buni constructori de căi ferate din țară. A urmat Institutul de mine din Petroșani, pe care l-a absolvit în anul 1960. Pînă atunci se zicea că era bucurăstean cu viză de flotant în Valea Jiului, la facultate. Din acel moment a rămas flotant în București și statornic pe marile santiere ale țării.

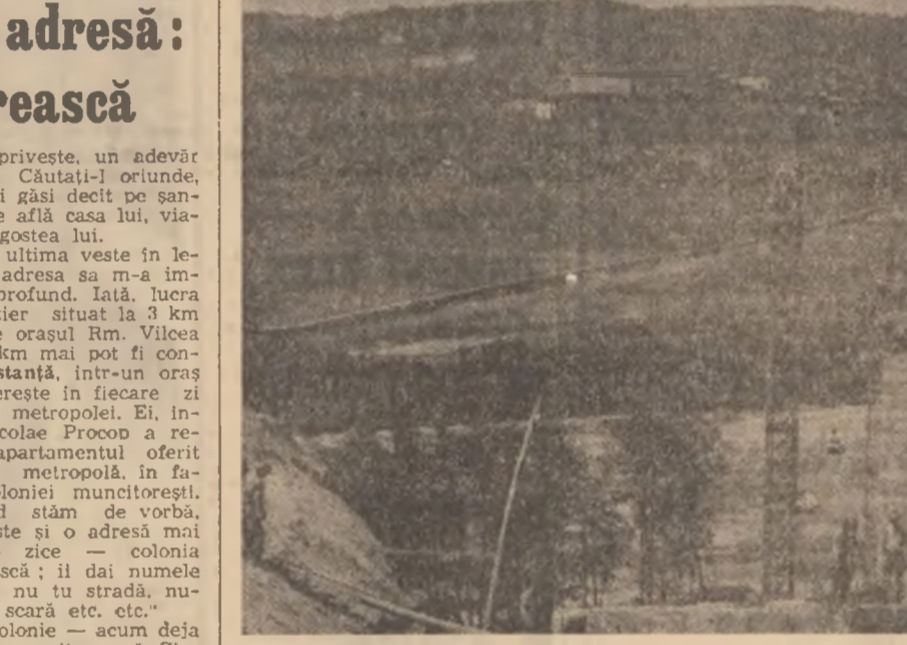
Nu, în Valea Jiului n-a lucrat. În mină nu a intrat decît în practica studentescă și de cîteva ori în timp, vizitîndu-și unii din colegii rămași în subteran. El a lucrat tot timpul la suprafață, dacă sursafată înseamnă găurirea munților, a nopții minerale și milenare de la un capăt de zi. De fapt, muncitori de la construcția tunelurilor se numesc tot mineri. Munca este aproximativ aceeași: înaintezi în munte ca în abatai, numai că în loc de cărbune ori cine știe ce minerer, scoți stîncă, stîncă aspră, piatră densă, cremene, adeseori mai neapusă decît cărbunele.

Cu astfel de „mineri” a făcut cunoștință inginerul Procop încă din primii ani de profesie. La Porțile de Fier a făcut prima cunoștință: acolo unde însuși numele localului exprimă sîmbătărea naturii, esența sa. Toate străpungeri montane și viaductele au fost construite de el și oamenii lui. S-a născut aprig, nu o dată pe vreme aprigă — vînt, furtuni, zăpezii, mineri în centuri de siguranță, suspendații în frîngihile ploii, în campuri de munte.

Cînd că dinți tren mușca din punea viaductelor, suierînd victorios printre ape și munți, inginerul Nicolae Procop nu se mai afla acolo. Urca spre Gorj, unde îl aștepta o altă treabă, grea și originală: amenajarea tunelurilor și viaductelor dintre Tg. Jiu și Petroșani, în vederea electrificării căii ferate. Intîmpîndu-l brigadierilor de la Bumbesti-Livezeni l-au fost, deopotrivă, poveste și îndemn.

Din 1979 a venit aici, în Vilcea-Argeș, în calitate de șef al celui mai teribil santier — santierul-buldozer, santierul-cirtă, santierul-titan — după cum îl numesc înșiși membrii săi componenți.

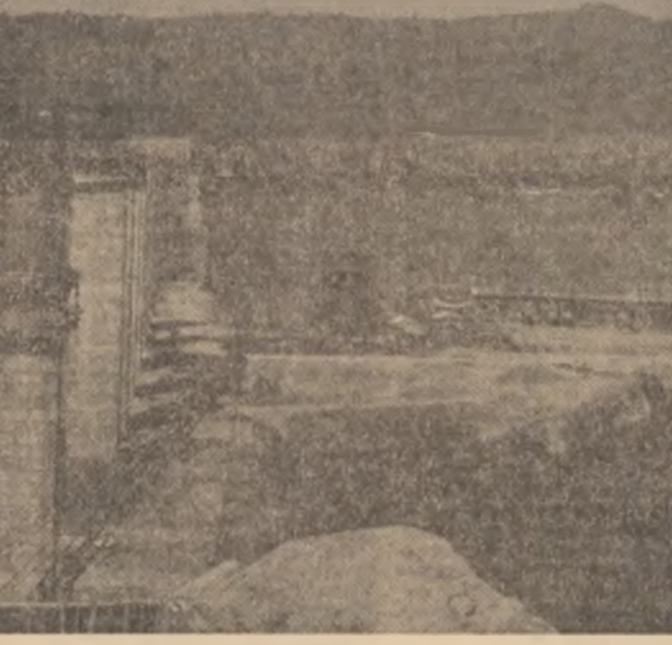
Dar nu despre munca lui aici tin să vorbesc acum. despre ea va fi vorba pe tot parcursul reportajului. As vrea, deocamdată, să subliniez o a-nume trăsătură a vieții și muncii inginerului Procop, trăsătură care ține de conștiința sa de omunist, de calitatea sa de om. Zicem ceva mai devreme că — desi bucurăstean — a rămas flotant în Capitală și statornic pe marile santiere ale țării. Este, în

Ion Crăciun, megiesi și prieteni. Împreună au coborît suitorile de cărbune de la Urzicani, împreună s-au înținat în barajul de la Cimpul

„Cirtă”, la generația a III-a

Două din cele mai grele lucrări ale căii ferate din Rm. Vilcea-Vilcele — viaductul Topolog și tunelul Gîbei — au fost date în seama a doi tineri ingineri constructori, colegii de generație, părtasi ai aceleiași vârste — 28 de ani. De totul tunel Gîbei răspunde inginerul Daniel Pop, iar acum cînd stăm de vorbă, nu despre generația sa de constructori imi vorbește mai înțit, ci despre alfel de generații. Să-l ascultăm: „As vrea să spun cîteva cuvinte despre generațiile tehnice care ne-au însoțit în munca noastră de săpători de tunel. Este vorba

magazoneră, pregătitoare de hrană de cantină. Împreună cu el se află și mama-soacră. Ea a optat pentru o meserie puternică, bărbătească: este zidar la înălțarea viaductelor.

„Cirtă” mai are însă o calitate: în urma ei, tunelul rămîne finisat, rata să îmbrățișeze trenul. Niste bolțari

Un tinăr de 400 tone aur

Biografie simplă, viață complexă, trăire profundă, emoționantă. Îl cheama Ion Ungureanu — și are 33 ani. O vîrstă plină de tinerețe, o vîrstă a deplină maturității de muncă, de viață. Cea dintîi inscripție în viața muncii sale: atestatul unei școli profesionale din Piatra Neamț, care-l recomandă drept mecanic de utilaje pentru con-

Tehnică nouă, cu oameni noi

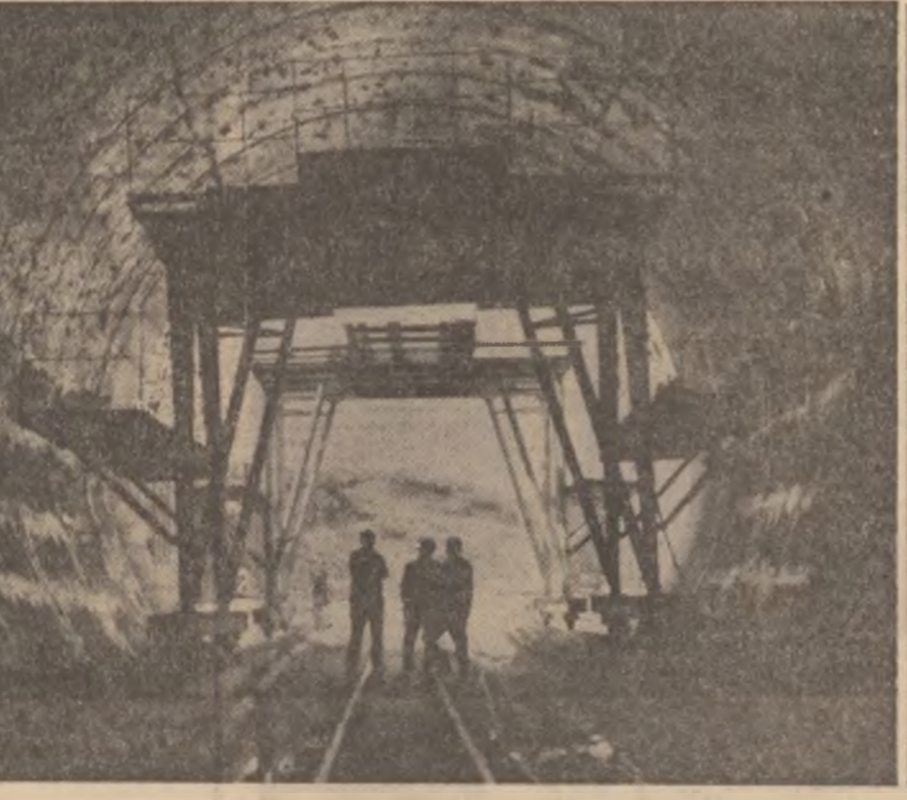
Zicem că două din cele mai grele lucrări ale căii ferate Rm. Vilcea — Vilcele — viaductul Topolog și tunelul Gîbei — au fost date în seama a doi tineri ingineri constructori, colegii de generație, părtasi ai aceleiași vârste — 28 de ani. De tunelul Gîbei răspunde, așa cum s-a văzut, inginerul Daniel Pop. De viaductul Topolog răspunde colegul său, tinărul inginer Dorin Oniță, venit aici ca stagiar și ajuns șef de lot. El a început fundațiile viaductului — și cînd spunem aceasta trebuie să avem în vedere săpăturile de adîncimea unui bloc cu 10 etaje, o navă cu catarg înalt călătorind subsolul munților. Altfel... (Altfel muntele o mai ia din loc, se petrec adică alunecări de teren — și dacă viaductul nu și-ar împinge pînțeni grei în adîncimea stîncii, te-ai trezi odată cu un tren luînd-o razna pe schiuri... geologia. Ceea ce înău nu se poate întimpla niciodată. Nu întimplător se află la „pupitură de comandă” al acestor opere de artă — toate lucrările Santerului 83 se numesc opere de artă — inginerul Oniță. El stăpînește nu doar puterea de a da trenului direcția normală de mers, dar și talentul de-a încerca și finaliza tehnologii noi, moderne, în premieră națională, la construcția viaductului. Astfel, fiecare pilă, înălțată de 50 de metri (plus cele

Un nume pentru viitorul oraș

În vara anului 1985, cînd pe aceste văi și acești munți —

călătorii deocamdată numiți de pasul căprioarelor și truda constructorilor — va trece primul tren, la Ciofringeni, „scutul” major al operațiilor” va rămîne un veritabil oraș. De pe acum comuna va mai semnă a... rural. Constructorii căii ferate — în dragostea lor pentru oamenii pe care trec — înălță deja blocuri; de fapt niste vile cochete, cu parter și două etaje. Tărani simt, trăiesc deja urban, adică muncitorește. Un singur lucru îl frîmîntă la ora de față: ce nume să primească satul lor în momentul cînd va fi declarat oraș. Pentru că, recunosc eu totii (susțin și constructorii) Ciofringeni nu prea mai face cinste situației. Cei mai mulți înclină către denumirea Valea Topologului — apă alăturată, care le răcorește casele și grădini, inimile și visele.

Dumneata ce părere ai, stimate cititor?

an, cu scoaterea din producție. Ați văzut multe filme? — îl întreb. „N-am prea avut timp — răspunde — practic stăm eu cit pentru doi, dar rămăseam în urmă cu teoria. Așa că...”. Așa că Ion Ungureanu a renunțat la filme ori alte plăceri — iar Capitala, să recunoaștem, tenează l — în favoarea pregătirii sale muncitorești. Este un sacrificiu tăcut, asumat conștient, ca cei ce-și petrec zile în șir în noaptea tunelului — ori viața într-o colonie.

După anul de școală a revenit, maestrul, la Argeș. Exact la tunelul Gîbei a revenit. Și nu oricum, un oarecare mecanic de utilaj, acolo. A revenit să sef mecanic peste scutul mecanizat de săpat tunel, „dirijorul” nr. 1 al uriașei „cirtă miriapod”. El răspunde de tot

ce înseamnă parte metalică, mecanică și funcționalitate la scut. Iar scutul este în întregime metalic, 400 (patru sute) tone de metal în continuă, neostoiită mișcare. Patru sute tone de metal, în angrenaje complexe și subtile, care lucrează hidrolic, fără zgomot, fără poluare, dirijate de tablouri de comandă automate. Iată de ce, pentru calitatea de a stăpîni toată această neostoiită mișcare, colegii de muncă l-au poreclit pe Ion Ungureanu un tinăr de 400 tone aur, convertind în cel mai pretios metal greutarea complexului aflat în răspunderea sa.

„Frumoasă poreclă, să recunoaștem. O poreclă schimbă — în muncă și în numele muncii — în cel mai frumoasă renume muncitoresc.

Pagină realizată de
ION ANDREIȚĂ
Fotografia de
LUCIAN TUDOSE

